

Sulpicija: Kratke elegije

XIII. Konačno sam se zaljubila i to tako da bih se više sramila skriti tu ljubav nego li ju bilo komu otkriti. Veneru sam molila pjesmama, a ona mi ga je dovela i smjestila mi ga u skute – zadržala je svoje obećanje, a čeljad koja sama nikada nije poznavala ovakva užitka neka me sada slobodno ogovara i neka brblja o mojoj radosti. Željela bih ovo pismo poslati otpečaćeno kako bi za nj saznali svi prije moje Ljubavi – jer je ono što se ne smije slatko, a hinjeni sram je gadna stvar. Mi ćemo stoga biti na glasu kao par dostojan jedan drugoga.

XIV. Evo mi i morskoga rođendana za koji se neću lijepo provesti – tužna daleko od Cerinta na dosadnom selu. Ima li što od grada slađe? Seoska izba i studen potok negdje kod Arcija – zar je to za jednu pošteni djevojku? Dragi Mesalo, počini; ti previše o meni brineš. Nije sada, ujko, vrijeme za putovanje. Iako me potežeš na selo, ja u Rimu ostavljam i svoje misli i svoje srce – zaludu mi slobodna volja kada ti pravila pišeš.

XV. Ej, znaš što? uopće više ne mislim na glupo putovanje. Dozvolili su mi da provedem rođendan u Rimu! Sada ćemo ga slaviti svi skupa – nije li to iznenadna sreća za tebe?

XVI. Drago mi je što me uzimaš zdravo za gotovo i što još sve ne! Budala, neću opet pasti u tvoje naručje. Lijepo se ti kurvaj s raspuštenicama i radnicama u njihovoj vuni, a ne sa Sulpicijom, Servijevom kćeri. A moji su zabrinuti za me i poduzet će sve bez obzira na bol samo da me ne osramoti tamo neka bezimena kurva.

XVII. Cerinte, gajiš li prema meni nježne osjećaje? Muči me groznica i tijelo mi je klonulo. Jao, bolest bih prebrodila samo kada bih znala da i ti to želiš. Ali što znači što sam ju prebrodila ako me ti mirne duše možeš gledati u bolovima?

XVIII. Oko moje, nemoj me voljeti žešće nego li mi se učinilo da si me zadnjih dana volio – kada sam te sinoć ostavila sama i otišla hineći da te ne volim, shvatila sam da u čitavoj mladosti nisam učinila ništa gluplje, ništa zbog čega bih se više kajala.